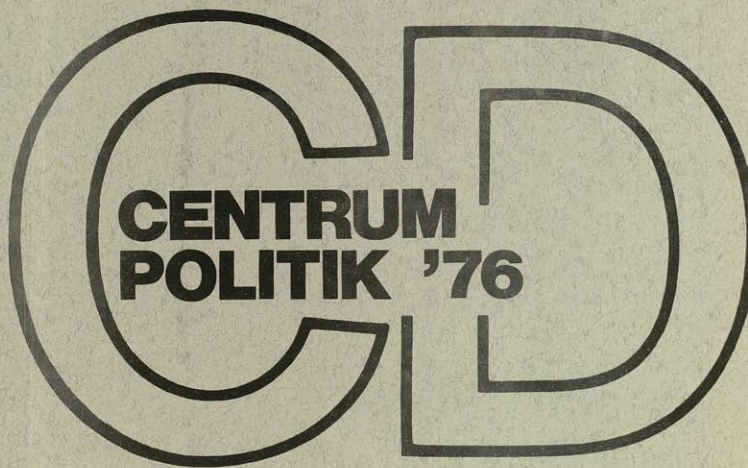

Debatoplæg

Udarbejdet af

Erhard Jacobsen

INDHOLDSFORTEGNELSE.

Hvor står Centrum-Demokraterne?	s. 1
Politisk handling, ikke fraser.....	s. 4
Ny kurs i kulturpolitikken.....	s. 6
Det er en ærlig sag at tjene penge!.....	s. 8
Vi afviser tanken om lighed!.....	s. 10
Nej til ØD!.....	s. 11
Fri forhandlingsret på arbejdsmarkedet.....	s. 13
Rør ikke ved dyrtidsportionerne!.....	s. 15
Respekt for de små næringsdrivende.....	s. 17
Mesterlæren skal bevares.....	s. 19
Respekt for de offentligt ansatte.....	s. 21
Ubetinget ja til NATO og EF.....	s. 23
Forsvarsudgifterne er for lave.....	s. 25
Social trykthed uden tab af frihed.....	s. 27
Direkte skatter nedsat til 25 - 30 %.....	s. 31
Ingen skat på boliger.....	s. 34
Afskaf alle grundskatter.....	s. 36
Sæt maksimum for rentefradrag på 35.000 kr. af lån efter 1. januar 1978.....	s. 38
Folkeskolen er samfundets skole.....	s. 40
Gymnasiet skal være for de dygtigste.....	s. 43
Universiteterne skal styres af sagkyndige.....	s. 45
Danmarks radio må være alsidig!.....	s. 47
Lad lyttere og seere bestemme.....	s. 49
Atomkraftværker og fortsat vækst.....	s. 51
Forurenings-bekæmpelse, men uden hysteri.....	s. 53
U-landshjælp skal først udrydde sulten.....	s. 54
Pressefrihed må følges af presse-ansvar.....	s. 55
Nej til folkeafstemning.....	s. 56

Udgivet af Centrum-Demokraternes Landsorganisation.

Tryk: Demokratisk Forum, A.m.b.A., Vester Voldgade 96, 1101 København V

Oplag 350 eks.

Oktober 1976

Hvor står Centrum-Demokraterne?

Partiets talsmand hører ofte spørgsmålet: "Ja-men, hvad står CD egentlig for?"

Det er svært at svare på, fordi spørgsmålet er uklart og urimeligt. Hvad er det spørgeren vil have oplyst?

Er det partiets holdning til ideologierne? Til socialisme, liberalisme o.s.v.- begreber, som er uden reel værdi for aktuel politisk diskussion og politiske handlinger. Eller vil man vide, om CD "står til venstre eller til højre" i dansk politik? Mere end eet århundrede er forløbet, siden de slagord havde aktualitet og reel baggrund, som Socialdemokrater, Venstre, Radikale og andre "ideologiske" partier pynter deres landsmøder, valgplakater og festtaler med.

En ren nonsens-diskussion for den realistiske politiker, der ser Socialdemokrater forsvare kræfternes frie spil, når det gælder fagforeningernes forhandlingsret, mens omvendt det liberale Venstre kræver samfundsmæssige indgreb i arbejdsmarkedets forhold.

Det er meningsløst at svare på, hvordan CD står til Socialdemokraterne eller til Venstre, for ingen ved,

hvor de to partier i en given situation vil stå. Det afhænger af mangt og meget, især af, om partierne har regeringsansvar eller kan tumle sig frit i opposition.

Eller er det partiets holdning til de tusindvis af detaljer, som år ud og år ind dukker op i den politiske debat? Er det partiets stilling til de mere eller mindre dramatiske politiske begivenheder? De politiske forlig, de politiske kriser, de spørgsmål der er aktuelle i en kortere periode for derefter at glemmes igen?

Faktisk har Centrum-Demokraterne altid taget tydelig og klar stilling til alle vigtige politiske problemer. Fra første færd har Centrum-Demokraterne søgt at fastholde en konsekvent holdning:

aldrig snakke uden om!
at sige folk sandheden, om den så var
aldrig så ilde hørt.

Denne politiske holdning er ny og uvanlig for vælgerne. Og den er ikke blevet forstået, end mindre påskønnet. Det viser stemmetallene, som partiet opnåede i 1975.

Men CD går ikke på kompromis, når det gælder holdning. Partiets talsmænd vil fortsætte den linie, der fra begyndelsen har været fastlagt - uden at skele til de galluptal, som for adskillige politiske partier er blevet næsten den eneste retningslinje, man tør følge.

I en tid, der er præget af politiske modebevægelser, som vil lave om på alt og alle, har Centrum-Demokraterne været ret ene om at sige ligeså rent ud:

Vi ønsker at bevare det bestående samfund!

Naturligvis ønsker CD-politikere som alle andre at lave om på snesevis af love og institutioner. Men samfundets grundtræk, som vi finder dem i dagens Danmark, vil vi bevare. Hvilke andre partier tør sige det?

Vi tør godt forsvare det privatkapitalistiske system.

Ikke fordi vi finder det ideelt eller fejlfrigt, men fordi alle praktiske erfaringer har vist, at ingen indtil dato har kunnet finde noget bedre. De kummerlige forhold, som menigmand lever under i nutidens Rusland - og det 60 år efter revolutionen - kan ikke friste til eksperimenter i den retning. Bedre ser det ikke ud i Cuba, Kina eller andre nyere "revolutionslande". Ingen dansker vil frivilligt underkaste sig de forhold, som disse landes borgere må leve under. Hvortil så kommer den politiske ufrihed, som synes at være uløseligt knyttet til denne samfundsorden, uden tegn på bedring selv efter mange års stabil, politisk udvikling.

CD siger:

Politisk handling, ikke fraser.

Efter at CD på afgørende vis havde bidraget til, at det blev Hartling og partiet Venstre, der fik regeringsmagten, tog partiets folketingsgruppe fuldt ud konsekvensen deraf. Loyalt søgte man at støtte regeringen under de vanskeligheder, den skulle igennem, også hvor disse vanskeligheder var skabt af regeringen selv ved usmidig optræden og partiegoistiske manøvrer.

Man tør roligt sige, at intet parti har vist så megen loyalitet mod andre som CD viste Hartling-regeringen.

På samme måde har CD's folketingsgruppe taget konsekvensen af, at ingen anden regering end en socialdemokratisk mindretalsregering var mulig. Gennem deltagelse i en række forlig, hvis indhold ofte var præget af synspunkter, som CD ikke havde særlig sympati for, har partiet bidraget til stabilisering af den politiske udvikling.

Centrum-Demokraterne erkender, at partiet ikke vinder vælgergunst på den måde. Det ville utvivlsomt give større applaus at stille sig uden for de ubehagelige forlig. Men det ville ikke være CD-politik at gøre det. CD's grundholdning er:

Et resultatbringende politisk arbejde er vigtigere end resultatløse kampagner for at "gøre verden bedre" eller "gøre menneskene lykkeligere".

Det er nok på dette punkt, at Centrum-Demokraterne mest adskiller sig fra det traditionelle partimønster.

CD har ikke en række verdensfjerne store og høje mål, der skal nås "når vort parti får flertal" osv. Naturligvis ønsker Centrum-Demokraterne at få størst mulig indflydelse på, hvad der skal ske; men vi stiller ikke mod "magten". Vi skal ikke "lave et nyt samfund". Vi skal ikke føre en bestemt klasse eller samfundsgruppe "til sejr".

Centrum-Demokraterne ønsker at repræsentere de vælgere, der ikke så meget ser på deres egne økonomiske interesser, men mere lægger vægt på, at de politiske handlinger er præget af god vilje, redelighed og sund fornuft.

I denne ånd vil Centrum-Demokraternes folketingsgruppe tage fat på den politiske hverdag. Vor indsats skal måles med de resultater, vi opnår eller bidrager til at opnå. Hvor vi kan, vil vi søge at lokke eller presse andre partier til et samarbejde, så politik kan blive handling, og ikke bare kønne ord.

Centrum-Demokraterne ønsker:

ny kurs i kulturpolitikken.

Det var Centrum-Demokraterne, der før andre partier i folketinget advarede imod den "moderne linie" i uddannelsespolitikken. Advarede imod skoleloven, advarede imod den ny styrelseslov for universiteter og højere læreanstalter.

I dag følger et flertal af folketingets partier efter - omend med nølen. Men i starten måtte CD's gruppe høre mange hånlige og nedsættende bemærkninger, fordi man sagde noget, der stred mod det, som var på mode.

På samme måde stod CD fra starten alene i kampen mod det politiske misbrug af Danmarks radio. Denne holdning mødte en massiv mur af nedrakning og mistænkeliggørelse hos en hærskare af journalister ved radio og presse. Den såkaldt "borgerlige" presse har i den henseende ikke holdt sig tilbage.

Men udviklingen er vendt. CD's linie følges nu af andre partier og af et stadigt stigende antal menige vælgere.

Ved oprettelsen af organisationen "Aktive Lyttere og Seere" gik to partier, Konservative og Fremskridtspartiet, helhjertet ind i arbejdet. Rundt i landet har tilidsmænd fra andre partier på samme måde meldt sig til aktivt arbejde i organisationen.

En vældig opgave ligger foran. Det vil også i fremtiden være CD's opgave at gå i spidsen. Vore folk skal tage initiativ, hvor andre tøver. Vore folk skal sige de upopulære ting, som andre helst undlader at sige. Vi udsætter os herved for uophørlige angreb og beskyldninger, men i det lange løb må vi kunne lære vælgerne at forstå, at sådan kan politiske partier også være! Helt forskellig fra hvad man har været vant til.

Der skal en fuldstændig kursændring til, om det ikke skal lykkes en talmæssig ubetydelig minoritet af intellektuelle venstrefløjsfolk at dominere det danske kulturbillede.

Centrum-Demokraterne tør sige:

Det er en ærlig sag at tjene penge!

Centrum-Demokraterne advarer mod de politiske bevægelser, der på venstrefløjen appellerer til had og misundelse.

Man pynter sig med pæne ideer om "social retfærdighed" og "solidaritet". Men virkeligheden afslører gang på gang, at der kaldes på menneskets lave og primitive instinkter.

Man foregiver at ville bekæmpe "monopolkapitalismen" og "højfinansens".

Men i den praktiske politik er det håndværksmesteren, detailhandleren, parcelhusejeren og bilejeren man retter sine angreb imod. Med fraser om "arbejdsfri indtægter" og "samfundsskabte værdier" søger man at tilsløre de faktiske ejerforhold: at hundredtusinder af borgere med beskeden indkomst besidder et eller andet. Og besidder noget i kraft af, at de har præsteret en ekstra indsats eller en ekstra opsparing.

Centrum-Demokraterne ønsker at afsløre den samfundsløgn, der føres frem under slagord som "stå af ræset" og "standse velfærdskapløbet". Sandheden er, at vort samfund stadig er præget af stor mangel på materielle goder. Det er fortsat nødvendigt, at de, som evner det, yder en ekstra indsats af arbejde, initiativ, opfindsomhed og organisationstalent, om vi skal ud af den situation, hvori vi endnu befinder os - med sult, nød og

ufattelig armod for millioner af mennesker på kloden.

Vi kommer ikke ud af denne utålelige tilstand, uden at der gives belønning til den, der arbejder og arbejder ekstra.

Derfor siger Centrum-Demokraterne:

Vi afviser tanken om lighed!

Selvsagt lukker vi ikke øjnene for, at store dele af verden er præget af så stor social og økonomisk ulighed, at en forandring er nødvendig.

Men i vort land er vi nærmest gået for vidt.

Socialpolitiske hjælpeforanstaltninger på den ene side og skattepolitiske straffeforanstaltninger på den anden side skaber tilfælde, hvor en borger med 90.000 kr. i årsindkomst ikke har mere at leve for end en anden borger med kun 60.000 kr. i årsindkomst.

Centrum-Demokraterne advarer imod politiske lygte-mænd, der søger at føre os ind i en samfundstilstand, som man rettelig kunne kalde "ligelig fordeling af fattigdommen".

Det lader sig ikke bestride, at mennesker fødes med vidtforskellige evner og anlæg. Dette forhold gør man klogt i at respektere, ja udnytte. Evner og anlæg skal bringes i samfundets tjeneste, men de vil ikke komme til fuld udfoldelse, såfremt der ikke betales for dygtighed, initiativ og ekstra indsats.

En diskussion om større lighed i Danmark skal ikke føres på grundlag af følelsesladede argumenter og hule fraser men realistisk, på grundlag af Indkomststatistik, boligsikringstabeller, skatteskalaer m.v.

Centrum-Demokraterne siger:

Nej til ØD.

Til de politiske modestrømninger hører også agitationen for at afskaffe "arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet".

Centrum-Demokraterne har ved flere lejligheder klart modvirket disse bestræbelser. Fra første færd har partiet advaret imod, at man afskaffer den traditionelle form for ansvarlig ledelse og indfører et såkaldt "demokratisk" styre.

Centrum-Demokraterne ønsker at fremhæve betydningen af ledelse og lederansvar også i det private erhvervs-
liv. CD vil virke for, at lederfunktioner sikres og udbygges. At være arbejdsleder er i dag en lidet misundelsesværdig post, til trods for at afgørende og yderst vigtige dispositioner træffes netop af personer i disse stillinger. Efter CD's opfattelse bør arbejdslederne gennem en specialuddannelse sikres en anerkendt position, og løn- og ansættelsesforhold bør på rimelig måde afspejle erkendelse af funktionens store betydning.

At enhver virksomhedsleder selv må være interesseret i at tage medarbejderne med på råd, turde nærmest være selvfølgelig. Det forekommer ligefrem uundgåeligt i afgørelser, der træffes vedrørende forhold, hvor den enkelte medarbejder har specialviden om detaljer. Men

det vil tillige være naturligt i alle spørgsmål, der vedrører medarbejdernes daglige arbejde og samarbejde, det såkaldte "klima" på arbejdspladsen.

Derimod ønsker CD ikke, at lovgivningen skal indskrænke ledende erhvervsfolks adgang til at disponere, idet drivkraften i det privatkapitalistiske system netop er den private interesse i, at foretagendet drives på bedste økonomiske måde.

Ingen kan indvende noget imod, at arbejdsgivere træffer aftaler med medarbejdergrupper om medindflydelse, udbyttedeling osv. Men lovgiverne bør afholde sig fra at påføre erhvervslivet hæmmende og forsinkende begrænsninger.

Centrum-Demokraterne siger:

Fri forhandlingsret på arbejdsmarkedet.

Centrum-Demokraterne finder det uforeneligt med opretholdelsen af et privatkapitalistisk økonomisk system, at man hindrer arbejdsmarkedets parter i frit at aftale løn og arbejdsvilkår.

Der tales meget om indkomspolitik. CD mener, at erfaringerne har vist, at der ikke kan opnås større resultater ad den vej, hverken når det gælder en prisdæmpning eller omkostningsdæmpning. Man tvinges til at erkende, at folketingene kun kan øve afgørende indflydelse på de offentligt ansattes lønninger, mens løn til private fastlægges ved tusindvis af individuelle aftaler. Der kan ikke effektivt gribes ind i disse aftaler. "Penge under bordet" vil være svaret på omfattende indgreb over for lønninger; "ulovlige strejker" vil være et andet resultat.

Centrum-Demokraterne har for nylig under diskussionen om arbejdsmarkedsforholdene foreslået, at arbejdsmarkedets parter blev opfordret til at opnå enighed om en ordning med sociale fonds i stedet for øgede løn-udbetalinger.

Man kunne tænke sig f.eks., at arbejdernes organisationer gav afkald på 1 milliard kroner i lønstigning i hvert af årene 1977 og 1978 mod til gengæld at opnå, at arbejdsgiverne fra 1. januar 1979 indbetalte

1,3 eller 1,5 milliarder kroner om året i to år til sociale fonds. Disse fonds skulle herefter være til rådighed, når lønmodtagere fik brug for økonomisk støtte 1) ved arbejdsløshed, 2) ved sygdom eller ulykke, 3) ved pensionering.

Gennem en sådan ordning ville man opnå, at arbejdsgiverne i de to år blev fritaget for udgifter. Man ville herved undgå omkostnings- og prisstigninger. Tillige ville man undgå udpumpning af ny købekraft til skade bl.a. for valutastillingen. Arbejderne ville opnå øget sikkerhed, og de ville ikke have grund til at klage over "øget profit" osv.

Centrum-Demokraterne siger:

Rør ikke ved dyrtidsportionerne!

Af de foran angivne grunde finder CD det ligeledes betænkeligt at røre ved den automatiske dyrtidsregulering. Det overses ofte, at denne regulering er aftalt mellem de to parter som et led i de to-årige overenskomster. Såfremt man ophæver ordningen, vil arbejdernes organisationer omgående nægte at indgå på længerevarende aftaler. Man vil måske endda gå så vidt at kræve ny aftale efter hver indtrådt stigning i pristallet. Konsekvenserne vil være uoverskuelige for de erhvervsdrivende. Enhver planlægning vil derefter være umuliggjort. Hyppige arbejdskampe vil gøre det umuligt at garantere ordrer afleveret til aftalt tid.

Centrum-Demokraterne finder yderligere, at man ved lejlighed må ændre den for tiden rådende ordning af dyrtidsreguleringen: at alle får samme beløb. Der foreligger her et typisk eksempel på misforstået "ligheds-politik".

Man har helt set bort fra, at folk betaler skat. En borger med 65 i trækprocent vil af hver 100 kr. i dyrtidsregulering få lov at beholde 35 kr., mens borgeren med 35 i trækprocent får næsten det dobbelte. Det er ulighed og urimelighed, så det batter. Ikke mindst når man betænker, at dyrtidsregulering ikke er en social ordning, men en privat aftale, sigtende mod at sikre

lønmodtageren, at hans aftalte indkomst bevarer sin købekraft inden for den to-års periode, hvor aftalen gælder. Naturligvis skal under disse omstændigheder gives større beløb til lønmodtageren med stor indkomst, såfremt hans løn skal bevare sin købekraft.

Men som sagt: her sætter den forlorne lighedspropaganda ind og får et flertal af politikere til at fjerne sig fra rimelighed og sund fornuft.

Centrum-Demokraterne kræver

respekt for de små næringsdrivende.

Centrum-Demokraterne deltager ikke i den så hyppigt fremførte skræk-agitation imod de multinationale selskaber. Gennem deltagelse i EF-samarbejdet kan Danmark bidrage til at hindre sådanne selskabers misbrug af den økonomiske indflydelse og magt. Men ingen kan frakende disse selskaber en betydelig andel i produktionsforøgelse og velstandsstigning, som er grundlaget for vor høje levestandard.

Alligevel ønsker Centrum-Demokraterne at fremhæve de små virksomheders betydning i vort økonomiske liv.

De titusinder af mindre virksomheder rundt om i landet er den ungskov, hvori initiativ og foretagsomhed skal trives. Her vokser de personer op, som senere skal lede de store firmaer og selskaber. Tillige betinger de små virksomheder et godt arbejdsklima. I virkeligheden er de idealer, man knytter til ØD-tanken nær ved at blive virkeliggjort i de små handels- og håndværksvirksomheder. Det danske landbrug indtager en hel speciel plads, som et mønstereksempel på hvad private kan præstere ved ofervilje, udholdenhed, opfindsomhed - og en vældig arbejdsindsats. CD vil i lovgivningen nøje påse, at der ikke lægges de små virksomheder hindringer i vejen.

Endelig må man ikke overse, at de små virksomheder opretholder og fremmer dannelsen af en middelstand, som

efter al historisk erfaring udgør et politisk stabiliseringsselement. Folk, der vil splitte landet i klassekamp, hader middelstanden, netop af denne grund. I det moderne danske samfund omfatter middelstanden ikke bare de små erhvervsdrivende, men tillige en talstærk skare af funktionærer, faglærte arbejdere m.fl., som gennem ekstra arbejdsindsats, organisation, sparsommelighed eller på anden måde har skaffet sig en vis tryghed. Deres ønske om at bevare denne tryghed er det stærkeste værn imod revolutionære kampagner og eksperimenterende fantastier.

Centrum-Demokraterne siger:

Mesterlæren skal bevares.

Centrum-Demokraterne har siden partiets start stillet sig skeptisk overfor, at den såkaldte EFG-uddannelse (Erhvervsfaglig Grunduddannelse) helt eller delvis skulle træde i stedet for den mesterlære, som hidtil har klaret lærlingeuddannelsen.

CD's skepsis har i dag bredt sig til et flertal af folketingets partier, ikke mindst, efter at den nye ordning har vist sig at lide af væsentlige mangler.

Værst er det, at lærlingen under de ændrede forhold føler sig usikker, når han efter det første år står uden garanti for, at uddannelsen kan føres til ende. Ingen kan garantere ham, at han kan opnå en praktikplads i erhvervslivet, hvilket er en uomgængelig nødvendighed, om uddannelsen skal fuldføres.

Hertil kommer, at uddannelsen ikke synes at have fundet en tilfredsstillende form. CD finder, at den faglige viden og kunnen må indtage en mere fremtrædende plads på bekostning af en række "dannelsesfag", som undervisningen i dag rummer.

Centrum-Demokraterne vil virke for, at det offentlige ligestiller mesterlæren og EFG-uddannelsesordningen, i økonomisk henseende. Partiet ser ingen grund til, at mesterlæren trænges i baggrunden. Blandt andet har den

gamle ordning den fordel, at en mester påtager sig ansvaret for lærlingens uddannelse. Det kan også undre, at der er så stor begejstring for at sende lærlingene på skole i netop de kredse, der ivrer for, at skoleelever skal ud på arbejdspladsen.

En kombination af praktisk kendskab til en virksomheds daglige vilkår og en teoretisk viden om fagets hele område synes at være det ideelle. Her er det svært at se, hvorfor den gængse ordning med prøvetid i en læreplads ikke skulle være lige så anvendelig som den nye, der bygger på et "basisår".

Centrum-Demokraterne kræver

respekt for de offentligt ansatte.

Det har altid været et omstridt politisk spørgsmål, hvilke samfundsfunktioner der skal henlægges til offentlige myndigheder, og hvilke der skal forblive på private hænder.

Centrum-Demokraterne indtager det synspunkt, at enhver funktion skal lægges der, hvor den kan udføres bedst og billigst. Der er f. eks. ingen grund til at lade store halvoffentlige elektricitetselskaber erstatte små, dygtige arbejdende, lokale selskaber, drevet af private. Ej heller skal kommuner drive bustrafik, såfremt private borgere kan gøre det tilfredsstillende. Men omvendt må borgerens tarv ikke tilsidettes, blot fordi man vil hindre, at det offentlige overtager en eller anden opgave.

Her - som i andre spørgsmål - fremhæver Centrum-Demokraterne:

Vi er ikke-socialister, men vi er ikke af den grund anti-socialister.

Centrum-Demokraterne ønsker stærkt at fremhæve den indsats, som offentligt ansatte i stat og kommune udfører. Den moderne agitation mod de offentligt ansatte vil CD ved hver given lejlighed tage afstand fra. Talen om "overhåndtagende administration" er stærkt overdrevet. Det er de offentlige service-ydelser (skoler, hospitaler,

plejehjem m.v.), der har udvidet personaleforbruget stærkt i de seneste år, ikke administrationen. Og mange må hos det offentlige affinde sig med lokale forhold og arbejdsvilkår, som ingen privatansatte ville tåle.

Centrum-Demokraterne ønsker en revision af tjenestemandsbegrebet.

Vi sigter hverken mod flere eller færre tjenestemænd, men ønsker at begrebet skal have et specielt indhold. En tjenestemand skal virkelig være til tjeneste. Når det kræves, og hvor det kræves - og uden forbehold. Strejker blandt tjenestemænd må være strengt forbudt. Ikke mindst på baggrund af de seneste års uheldige tildragelser, hvor ansatte i strategisk vigtige stillinger har udøvet pression over for det øvrige samfund, synes det påkrævet at tage spørgsmålet om, hvem der skal være tjenestemand op til ny overvejelse.

Det er en utålelig tilstand, at en lille klike af aktivistiske fagforeningsfolk - i skarp modsætning til de lovligt valgte faglige ledere - kan stoppe luftfarten, standse den storkøbenhavnske trafik, hindre udbringning af alle postforsendelser, lave "sort skærm" i tv osv.

I sådanne tilfælde synes der ikke at være anden udvej end oprettelse af tjenestemandsstillinger, hvorved strejker udelukkes på de mest omtållige områder.

Centrum-Demokraterne siger

ubetinget ja til NATO og EF.

Centrum-Demokraterne har ved hver given lejlighed understreget nødvendigheden af, at et lille land som Danmark skaffer sig den størst opnåelige sikkerhed ved at optræde i fællesskab med andre lande.

Siden 1949 har det atlantiske forsvarsfællesskab bidraget til, at væbnede konflikter har kunnet undgås i vor del af verden. CD finder, at dansk udenrigspolitik er uden mening, såfremt vi træder ud af dette fællesskab. Partiet finder tillige, at Danmark må udfolde ivrige bestræbelser på at vise andre medlemmer af fællesskabet, at vi er positive og ydende deltagere.

Centrum-Demokraterne har ved flere lejligheder protesteret imod, at ledende danske regeringspersoner har søgt at blande sig i andre landes interne udvikling. Det er lidet stemmende med den tolerance, som ellers holdes så højt i ære, og det virker ofte direkte latterligt, at danske politikere udtaler sig om forhold, som de kun kender overfladisk, eller hvor enhver tanke om dansk indflydelse og ansvar er udelukket.

Centrum-Demokraterne finder, at Danmark kan være godt tilfreds med de første fire år af vort medlemskab i EF. Ingen af de ulykker, modstanderne spåede er indtruffet. Samarbejdet har bestået sin styrkeprøve under den økonomiske krise, som har hærget den vestlige verden i de sidste par år. Uden EF-landenes fællesoptræden - sammen med USA og Japan - ville en verdenskrise have taget tred-

vernes næppe være undgået.

CD har ingen betænkeligheder ved en yderligere udvikling af fællesskabet i EF. Partiet går ubetinget ind for direkte medlemskab. Centrum-Demokraternes folketingsgruppe er taknemlig over for Det konservative Folkeparti, fordi man har overladt repræsentationen i EF til CD, ligesom man er yderst tilfreds med samarbejdet i gruppen "Europæisk Konservative".

Centrum-Demokraterne mener:

Forsvarsudgifterne er for lave.

For Centrum-Demokraterne er forsvarsspørgsmålet af største vigtighed; det følger af partiets udenrigspolitiske holdning: 100% tilslutning til NATO.

Principielt vil CD gå ind for, at Danmark skal bestræbe sig på at leve op til de ønsker, som den fælles forsvarsledning i NATO opstiller for vort vedkommende. Det er af uvurderlig betydning, at dansk forsvar er troværdigt i forholdet til de øvrige NATO-lande.

Hertil kommer, at Centrum-Demokraterne finder den hidtidige udvikling utilfredsstillende. I alt for høj grad er forsvarsudgifterne blevet bevilget efter skiftende finanspolitiske og valutapolitiske situationer, mens der kun i ringe grad er taget hensyn til, at forsvarets ledelse bør kunne planlægge og opbygge et for-svar over mange år.

Centrum-Demokraterne har under alle spareforhandlinger stået stejlt på, at forsvarsudgifterne ikke måtte nedskæres, ud fra det synspunkt, at de allerede var ramt for hårdt ved tidligere lejligheder.

Hvis CD skal deltage i et nyt forsvarsforlig, vil partiet stille som betingelse, at der sker en så væsentlig forbedring i forsvarets vilkår, at NATO-lederne finder

det danske forsvar troværdigt. Og at de danske forsvarsledere kan genvinde troen på, at et flertal af politikere står bag dem i deres ønske om at stille en realistisk og effektiv forsvarsordning på benene.

Centrum-Demokraterne vil sikre

social tryghed uden tab af frihed.

Centrum-Demokraterne er ikke "mere socialt" eller "mindre socialt" end andre partier. I langt de fleste spørgsmål vil Centrum-Demokraterne stemme sammen med det store flertal af tingets medlemmer. Men CD har nogle hovedsynspunkter:

1. CD kræver, at man anskuer de sociale spørgsmål nøgeternt. Alt for ofte vil vanetænkning og fordomme hindre, at man træffer de rigtige foranstaltninger. I det moderne Danmark er det nødvendigt at anskue de forskellige samfundsgrupper og de enkelte borgeres sociale placering under en ganske anden synsvinkel end den fra tyverne og trediverne kendte. Fattigdom er ikke et spørgsmål om bestemte klasser af befolkningen, men oftest om individuelle skæbner (sygdom, skilsmisse, ulykker osv.). Det må ikke overses, at personer kan være tilsyneladende "velstillede" - med hus, forretning eller bil - og dog i virkeligheden være udsat for meget hårde livsvilkår. Omvendt kan folk med lav indkomst og ringe formue leve i relativt trygge kår.

2. CD kræver, at man nøje påser, at de anvendte midler anvendes til dem, der trænger mest. Herved tænkes ikke bare på, at misbrug mest muligt bør hindres, men tillige på, at det offentlige nøje må vogte sig for, at alt for stor del af midlerne går til uddannelse, kursus, studierejser, eksperimenter osv. - først og fremmest til fordel

for de ansatte i de sociale institutioner.

3. CD vil på alle felter protestere imod, at offentlige myndigheder foretager vidtgående indgreb i familielivet. Først og fremmest ønsker CD at understrege forældrenes ansvar for børnene. Sociale foranstaltninger må altid fremtræde som tilbud, aldrig som tvangsforanstaltninger, der begrænser den private borgers frihed og ansvar.

4. Centrum-Demokraterne vil tilråde, at man lægger afgørende vægt på at forebygge.

En stor part af vore "sociale tilfælde" såvel som sygdom og ulykker opstår som følge af, at der ikke i tide er oplyst, advaret og beskyttet. Børns og unges alkoholforbrug og cigaretforbrug er eet eksempel. Forkert ernæring og deraf følgende svækkelse af helbredet og manglende arbejdsduelighed er et andet.

Også på dette felt gælder, at man må gå fordumsfrit til værks. Det kan være billigere for samfundet og langt mere hensigtsmæssigt i det hele taget, om man klarer et "socialt tilfælde" ved i tide at yde hjælp med et stort beløb, hvorved den pågældende varigt bringes ud af den sociale situation. Alternativet er måske at yde bistand gennem et helt liv.

Centrum-Demokraterne erkender, at bistandsloven betegner et fremskridt på flere felter.

Man har opnået den tilsigtede rationalisering, idet en række love er sammenlagt i færre paragraffer, ligesom

publikumsbetjeningen er gjort mere hensigtsmæssig.

Det er dog et spørgsmål, om den større myndighed, der er lagt ud til de enkelte kommuner, ikke vil give for store forskelligheder for borgere i landets forskellige egne. Det er naturligt, at de enkelte kommuner skal kunne udøve forskelligt skøn i et vist omfang. Men det kan på den anden side ikke være rimeligt, at en ansøger f.eks. kan opnå revalidering i een kommune, mens en anden ansøger i samme situation nægtes revalidering i en anden kommune.

Den tilskyndelse til opsøgende virksomhed, som den nye lov rummer, kan indeholde en fristelse for emsige "socialreformatorer" til at gå videre, end det er rimeligt, når det gælder at overtage ansvaret for børns opdragelse og trivsel. Centrum-Demokraterne ønsker stærkt at understrege, at det er forældrene, der bærer ansvaret på en lang række felter, og at offentlige myndigheder ikke må trænge sig ind og fratage forældrene rettigheder og ansvarsbevidsthed.

Det må understreges, at daginstitutioner er et tilbud, ikke en pligt.

Centrum-Demokraterne finder det rimeligt, at institutionerne indrettes efter de normer, som socialstyrelsen fastsætter, og forældrebetalingen indrettes derefter. Ønsker visse forældre et højere service-niveau, må de selv som forbrugere betale derfor. Det er altså princippet om frit forbrugsvalg, der her gennemføres. Centrum-Demokraterne mener, at tiden er inde til, at der

gives forældre mulighed for - mod at få forhøjet børnetilskud - selv at sørge for barnets pasning.

For ældre medborgere vil CD anbefale, at man gør det muligt for dem at forblive længst muligt i de vante omgivelser, f.eks. ved en udvidelse af hjemmehjælpsordningen. Først og fremmest af menneskelige grunde, men også fordi det er mere økonomisk. En hjælp på 8 timer daglig vil koste samfundet mindre end en plejehjemsplads til 150.000 kroner årligt. Plejehjem er uundgåeligt som sidste udvej og må opføres i sådant omfang, at der ikke beslaglægges pladser på de langt dyrere, moderne hospitaler.

CD vil støtte alle bestræbelser for at fritage pensionisterne for indkomstskat m.v. CD's krav om ophævelse af al skat på bolig vil i øvrigt i særlig grad komme de ældre medborgere til gode, som bor i eget hus.

Centrum-Demokraterne ønsker

direkte skatter nedsat til 25-30%.

Skattediskussionen i Danmark føres oftest på et overfladisk og urealistisk grundlag. Også på dette område spiller ideologi og politiske fraser en dominerende rolle.

Centrum-Demokraterne tager afstand fra agitatoriske overdrivelser. Det gælder både over for kommunistiske påstande om, at "de rige" kan betale. Men det gælder også over for renlivede skatteborger-talsmænds overdrivelser af talen om "skatteplyndring" og "socialisering af skattevejen".

Besparelser er nødvendige, og Centrum-Demokraterne har deltaget i alle forlig, hvor man siden 1973 har søgt at holde igen på offentlige udgifter. Ingen kan nægte, at der herved er sket nedskæringer, som er beklagelige og har haft uønskede virkninger. Men CD tager sit medansvar. Vil man have skatten reduceret, må staten og kommunerne forringe sin service til borgerne.

Men besparelser alene klarer det ikke. Skal indkomstskatten ned på et forsvarligt niveau (25-30%) må der en omlægning til, hvorved man i højere grad beskatter hele indkomsten - altså uden at give så mange fradrag som nu. Tillige må man skaffe indtægter til det offentlige ad anden vej. Centrum-Demokraterne har fra første færd fremhævet, at en højere merværdiafgift ("moms") er

en uundgåelig nødvendighed, om man virkelig vil lette indkomstskatten.

Centrum-Demokraterne har et forslag til omlægning under udarbejdelse byggende på følgende hovedsynspunkter:

1. Der indføres brutto-beskatning. Al A-indkomst gøres endeligt op over for skattevæsenet ved udbetalingen.
2. Private virksomhedsejere beskattes af beløb anvendt til privat forbrug på samme måde som under 1.
3. Offentlige pensioner og sociale ydelser fritages for skat.
4. Over- og underskud af erhvervsvirksomhed opgøres efter gældende regler.
5. Lønmodtagerfradrag afskaffes.
6. Personfradrag afskaffes.
7. Alle indkomster beskattes med samme procent, og der indføres persontilskud.
8. Rentefradrag maksimeres (se side 38) og dets betydning reduceres gradvis.

Ad denne vej vil CD opnå en beskatning af alle indkomster på 25-30%. Man vil kunne afskaffe selvangivelsen.

En kortfattet erklæring samt en formueoppgørelse vil være tilstrækkelig for de fleste skatteydere. Opkrævning kan så i øvrigt henlægges til pengeinstitutionerne.

Centrum-Demokraterne siger:

Ingen skat på boliger!

Centrum-Demokraterne har ikke i den almindelige boligpolitik synspunkter, der er forskellige fra dem, som et flertal i folketinget i dag står for. CD ser gerne, at udviklingen går i retning af et friere boligmarked, men partiet tør ikke anbefale, at man med et slag opgiver alle eksisterende restriktioner. Det må ikke glemmes, at der i store områder af landet vil være vedvarende mangel på boliger, fordi der ikke kan bygges mere i det pågældende område, uanset at folk i stort antal ville ønske at bo der.

Centrum-Demokraterne respekterer den store indsats, som de sociale boligselskaber i årenes løb har ydet, og finder, at selskaberne også i fremtiden vil have byggeopgaver, omend i mindre omfang end tidligere. CD mener ikke, at de kan give frit løb for overgang af sociale boliger vil ejerlejligheder. I hvert fald bør de lokale myndigheder have et ord med ved afgørelsen.

Centrum-Demokraterne finder heller ikke, at huslejerestriktioner med eet slag kan ophæves. Derimod vil partiet medvirke i alle bestræbelser for

1. at huslejen stiger i takt med vedligeholdelsesomkostningerne,

2. at husejernes indtægter stiger i rimeligt forhold til andre samfundsgruppers indtægter.

For Centrum-Demokraterne er skat på bolig et problem af afgørende betydning. CD har fra sin start virket for at afskaffe al skat på boligen.

Centrum-Demokraterne siger:

Afskaf alle grundskatter.

I Danmark betales skat af enhver form for bolig. Det sker på grundlag af såkaldte "almindelige vurderinger" hvert fjerde år. Her fastsættes en særlig værdi for grunden ("Grundværdien") og tillige en værdi for den samlede ejendom ("Ejendomsværdien").

Af grundværdien betales grundskyld til amt og kommune (men ikke til staten). Den beregnes som visse promiller af grundværdien og varierer betydeligt fra kommune til kommune, mens den er 20 promille i alle amter. Det skal også nævnes, at vurderingerne af grundværdien sker efter salgspriser (der igen bestemmes af størrelse og beliggenhed), og der vil følgelig opstå store forskelle mellem grundværdier i landets forskellige egne. En grund i en lille provinsby er f.eks. vurderet til 10.000 kroner for 1000 m², mens en tilsvarende grund i Københavns egne er vurderet til 250.000 kr. i grundværdi.

Mens nogle kommuner tager ganske få kroner af hver 1.000 kroners grundværdi (5-10), når beskatningen i andre kommuner helt op på 50-60 kroner. Det betyder, at to grundejere, som bor mindre end 5 km fra hinanden, kan blive beskattet med henholdsvis 3.000 kr. og 15.000 kr.

For en ordens skyld skal understreges, at lejere i etageejendomme naturligvis også betaler grundskyld. Den indgår blot i den årlige leje og er derfor usynlig for lejerne.

Også af den ansatte ejendomsværdi betales der skat, idet der i parcelhusejeres Indkomstskatte-beregning indgår en post, som benævnes "lejeværdi af egen bolig". Som modpost kan i regnskabet fratrækkes betalte grundskatter, prioritetsrenter og et standardfradrag for vedligeholdelse på 1% af ejendomsværdien, dog højst 2.000 kr.

Centrum-Demokraterne har i folketinget gentagne gange forsøgt at få tilslutning til

1. en fuldstændig afskaffelse af grundskyld og skat af lejeværdi, eller i hvert fald
2. lempler i den bestående ordning, f.eks. gennem at afskaffe skat af det overskud, som kan opstå i ejendomme med lave lån. Ellers ved at hæve maksimum for det tilladte vedligeholdelsesfradrag fra 2.000 til 5.000 kr.
3. en fastfrysning af de gældende beløb såvel grundskyld (i kroner og øre) som lejeværdien.

Beklageligvis har Centrum-Demokraterne stået næsten alene om disse ønsker. Men partiet vil fortsætte sine bestræbelser og vil herunder benytte sin deltagelse i politiske forlig til at opnå størstmulige indrømmelser til partiets synspunkter.

Centrum-Demokraterne siger:

Sæt maksimum for rentefradrag på 35.000 kr.
af lån efter 1. januar 1978.

Diskussionen om lejeværdien af egen bolig er i folketinget knyttet tæt sammen med spørgsmålet om skattefradragsretten for renter af privat gæld.

Centrum-Demokraterne ønsker at fastslå, at det vil være helt urimeligt, om man greb ind over for bestående låneforhold. Der bør ikke ændres ved aftaler, som borgere i tillid til lovens bestemmelser har truffet, og som har virkning mange år ud i fremtiden.

For nye lånere gælder ikke et sådant hensyn. De vil jo i forvejen vide, hvad de har at gå efter. Man kan ikke afskaffe fradrag totalt; men man kan afskaffe de misbrug, som der tales så meget om - tilfælde, hvor skatteydere opnår næsten skattefrihed, i kraft af at de har kunnet opnå store lån og derefter fratække renterne. CD har foreslået, at man skærer igennem ved at sætte en bestemt grænse fra en bestemt dato. CD har anset 35.000 kr. for et rimeligt beløb, men beløbets størrelse er naturligvis mindre væsentligt. Lejeværdiberegningen bortfalder samtidig.

Afgørende er, at man ved at sætte maksimum for fradrag fra en bestemt dato vil opnå:

1. at der fremtidigt ikke kan ske misbrug som i dag,

2. at ordningen over en årrække (20-25 år) vil reducere fradragsrettens betydning meget betydeligt,
3. at lejeværdiberegningen i løbet af et antal år vil forsvinde af sig selv, efterhånden som alle ejendomme har været til salg.

CD finder, at der ved indførelse af denne ordning for fradrag af renteudgifter samtidig må ske en reduktion i den skat, der skal betales af renteindtægter.

Centrum-Demokraterne siger:

Folkeskolen er samfundets skole.

På skolevæsnets område har den pædagogiske retning, der kalder sig "anti-autoritær" været helt dominerende i de seneste år. Denne bevægelse var i sin oprindelse alene en reaktion mod den gamle skole med disciplin, men har gradvis antaget politisk karakter. Lærere og lærerstuderende på den politiske venstrefløj har i årenes løb kunnet sætte sig på en række betydningsfulde poster og har herfra gradvis kunnet beherske den almindelige udvikling.

Desværre har et flertal af politikere, herimellem mange "borgerlige", bøjet sig for denne udvikling uden videre. Af frygt for at blive betegnet som "reaktionær", "gammeldags" osv. har man lukket øjnene for de stigende politiske misbrug og - hvad værre er - den stadig forringede kvalitet af undervisningen.

Centrum-Demokraterne har fra første færd erklæret åben krig imod denne udvikling. Før andre partier rejste CD spørgsmålet om indoktrinering i skolerne, men fik ikke megen følge under folketingets forhandlinger af sagen. Værst er det, at partiet Venstre sammen med Socialdemokraterne har gennemført en ny lov om folkeskolen, som giver vid adgang til netop at indoktrinere eleverne politisk. Centrum-Demokraternes forslag om i lovens formålsparagraf at sikre mod påvirkning af børnenes holdning i "samfundsmæssig kontroversielle spørgsmål" blev

afvist af et stort flertal i tinget. Og hvad kvaliteten i undervisningen angår, er rammerne nu mere løse og slappe end nogen sinde. Resultatet er en stadig stigende bekymring hos forældrene for, at børnene lærer for lidt. Det gælder de gamle nøglefag dansk, skrivning, læsning og regning. Det gælder tillige historie og geografi, og faget tysk er ikke mere obligatorisk.

Centrum-Demokraterne vil i samarbejde med Konservative og Fremskridtspartiet søge den uheldige udvikling standset. Centrum-Demokraterne har herved anlagt følgende hovedsynspunkter:

1. Folkeskolen er ikke lærernes, forældrenes eller elevernes skole. Den er samfundets skole.

Det står forældrene frit for at oplære deres børn hjemme eller i private skoler. Men vælger de folkeskolen, må de affinde sig med, at undervisningen finder sted inden for visse rammer og med givne samfundsmæssige formål, ens for alle skoler i landet.

2. Undervisning er skolens hovedopgave. Først og fremmest gælder det om, at børnene lærer noget.

Den frihed, den enkelte lærer bør have til at tilrettelægge sit stof, må afpasses efter dette overordnede formål.

3. CD finder det nødvendigt, at folketinget får direkte indflydelse på undervisningens form

og indhold. Det er ikke nok at fastsætte timetal for de enkelte fag. Det må sikres, at undervisningen opfylder en række minimumskrav.

4. Formålsparagraffen må indeholde klart påbud om alsidighed og klart forbud mod påvirkning af børnenes holdninger i samfundsmæssigt kontroversielle spørgsmål.
5. Ansvar for den enkelte skoles ledelse må ligge hos een person, skoleinspektøren. Loven må gøre det klart, at han har myndighed og ansvar.
6. Forældreindflydelsen må være betinget af fornøden interesse i forældrekrædsen. Såfremt mindre end 25% af forældrene deltager i valg af skolenævn, finder CD, at kommunalbestyrelsen må udpege nævnets medlemmer.
7. Eksamen og prøver må anvendes i større omfang end under den gældende lov. CD finder det hensigtsmæssigt at genindføre afsluttende prøver under betegnelsen som f.eks. "Folkeskoleprøven" for den almindelige undervisning og "Afgangsprøven" for den udvidede undervisning.

Centrum-Demokraterne mener, at

gymnasiet skal være for de dygtigste.

Et led i den lighedsagitation, som fremføres fra så mange hold, har været at kræve, at alle unge skulle have omtrent samme undervisning til det 19.år. I den forbindelse har der været stærke kræfter i gang for at lave helt om på gymnasierne.

CD har fra første færd bekæmpet disse tanker. CD ser gerne, at alle unge får rimelige og rigelige muligheder for uddannelse; men det må ske under helt forskellige former, alt efter den enkeltes mål, evner og vilje til at yde en indsats.

Centrum-Demokraterne har med bekymring set, at der på gymnasierne har været en tendens til at sænke kravene. En yderligere udvidelse af adgangsmulighederne vil presse kravene endnu længere ned, og det finder CD helt uantageligt. Tværtimod ønsker partiet en stramning.

Hvad der end kan siges af dårligt om fortidens lærde skoler, latinskoler osv., kommer man ikke uden om, at der præsteredes en betydelig studieindsats af eleverne, hvilket var en god forberedelse til et senere videregående studium. CD finder, at man bør fastholde de strenge krav om intensiv studieindsats og dermed opnå solidt kendskab til en række af de emner, som

eleverne senere skal behandle på de højere læreanstalter.

Som ved folkeskolen ønsker CD understreget, at samfundet bør stille krav til uddannelsen, og at hensyn til læreres og elevers indflydelse på undervisningen må underordnes de samfundsmæssige krav.

Det kan ikke være overladt tilfældige gruppe af lærere og elever at afgøre, hvilket stof der skal behandles i engelsk, dansk, historie osv. og endnu mindre, hvilke krav der skal stilles til eksamen i disse fag.

Centrum-Demokraterne kræver, at
universiteterne styres af sagkyndige.

Allerede i foråret 1974 advarede CD's folketingsgruppe mod den udvikling, som den nye styrelseslov havde sat i gang på universiteter og andre højere læreanstalter. Men forgæves. CD's talsmænd mødte kun hån og skuldertræk.

Mindre end eet år senere gav flertallet i folketinget CD ret i den fremførte kritik. Der er i dag utvivlsomt flertal for en fuldstændig kursændring med hensyn til styrelsen af læreanstalterne. Men som sædvanlig har borgerlige partier svært ved at finde hinanden på grund af partitaktiske krumspring.

Også på dette felt har CD søgt samarbejde med Konservative og Fremskridtspartiet for at sikre, at der ikke spildes eet år endnu på grund af uenighed. Det er tydeligt, at stærke kræfter virker for en forsinkelse af revisionen, formentlig i håb om, at det politiske flertal i folketinget skal svinge.

Centrum-Demokraterne ønsker

1. at sikre kvaliteten af læreanstalternes undervisning,
2. at hindre alle politiske misbrug.

Derfor vil partiet søge den nuværende form for studenter-

indflydelse ændret, specielt med det formål at sikre, at sagkyndige (professorer og lærere med adskillige års erfaring) får afgørende indflydelse i alle afgørelser vedrørende studiernes indhold, eksamenskravene samt ansættelsen af lærerpersonale.

Centrum-Demokraterne finder ikke, at den hidtil rådende ordning med hel eller delvis selvstyre for den enkelte læreanstalt kan opretholdes. F.eks. bør rektor ikke vælges, men udnævnes.

Som ved folkeskolen og gymnasiet bør det understreges også her: det er samfundets universitet, ikke lærernes eller studenternes.

Centrum-Demokraterne kræver:

Danmarks radio må være alsidig!

Den kamp, som en lille gruppe af private personer i "Aktiv lytterkomité" indledte i 1972 mod de tiltagende politiske misbrug af Danmarks radios udsendelser, var Centrum-Demokraterne i starten alene om at føre frem i den politiske diskussion. Siden 1974 har to medlemmer af Rådet repræsenteret CD's synspunkter, og CD har været den drivende kraft ved oprettelsen af "Aktive Lyttere og Seere", som i dag har over 50.000 medlemmer.

Centrum-Demokraterne ønsker ikke censur, og vil ikke "standse venstreorienterede udsendelser". CD vil netop kræve ret for alle anskuelser til at blive rimeligt repræsenteret. Men der skal spilles med åbne kort. Først og fremmest må medarbejderne ved Danmarks radio ikke smugle politisk agitation ind i tilsyneladende neutrale udsendelser for børn, for unge, for gamle, for musikinteresserede osv.

Centrum-Demokraterne forlanger, at medarbejderne ved Danmarks radio overholder de påbud, som er givet af Rådet i 1973, i første række følgende to publiceringsregler:

1. at der ikke må fremsættes angreb på private personer, firmaer og institutioner i DR's udsendelser, uden at der gives de

pågældende lejlighed til at svare på angrebene på lige fod med angriberne, samt

2. at ingen medarbejder ved DR må benytte udsendelserne til at missionere for egne politiske, moralske eller kulturelle synspunkter.

Centrum-Demokraterne beklager, at borgerlige politikere i Radiorådet har støttet politiske venstrefløjs-repræsentanter i Radiorådet, når det gjaldt at neddæmpe den fremførte kritik. CD håber, at en voksende tilslutning i befolkningen til "ALS" vil fremkalde en ændring i borgerlige politikeres holdning, så kursen i Danmarks radio kan lægges om.

Centrum-Demokraterne siger

lad lyttere og seere bestemme!

I diskussionen om Danmarks radios styrelse vil Centrum-Demokraterne stærkt advare imod bestræbelser på at samle magten hos ganske få personer, væsentligst udvalgt af to store partier i folketinget.

Centrum-Demokraterne finder ikke, at det er bydende nødvendigt at ændre den nuværende ordning, men medvirker gerne til forandringer og vil da foreslå følgende:

Radorådet består af

1 repræsentant for hver af de ved et folketingsvalg indvalgte partier,

15 repræsentanter for lyttere og seere, valgt ved almindelig afstemning hvert fjerde år i forbindelse med den årlige licensindbetaling.

Enhver seer og lytter, der har betalt licens får adgang til at stemme på indtil 5 kandidater til Radorådet. Kandidater kan indstilles af de politiske partier og anerkendte lytterforeninger i nærmere fastlagt forhold. Samlet antal kandidater skal formentlig udgøre 50-60.

Centrum-Demokraterne tager afstand fra tanker om, at folketinget og politikerne skulle være uden indflydelse på Danmarks radio. Der vil uundgåeligt blive lagt en bety-

delig magt i hænderne på den daglige ledelse af radio og TV. En sådan magtkoncentration lader sig kun afbalancere derved, at det kontrollerede organ, Radiorådet, kan støtte sig på folketinget og de politiske partier.

Centrum-Demokraterne har sammen med andre partier stillet forslag om at ophæve det eksisterende monopol for DR. CD erkender, at det i den forbindelse kan blive nødvendigt at give mulighed for reklameudsendelser som finansieringsgrundlag.

Centrum-Demokraterne går ind for

atomkraftværker og fortsat vækst.

Centrum-Demokraterne beklager, at skiftende regeringer har forsinket gennemførelsen af atomkraftværker i Danmark. Det vil uundgåeligt få alvorlige økonomiske følger for fremtidens energiforsyning, at vort land - næsten ene af alle de vestlige lande - undlader at tage atomkraft i anvendelse.

Centrum-Demokraterne vil støtte alle bestræbelser for at spare energi og for at udvikle alternative energimuligheder. Men partiet vil stærkt understrege, at atomkraft indtil videre er den mest nærliggende mulighed for at frilgøre landets produktion fra afhængighed af olieforsyninger.

CD ser naturligvis ikke bort fra den risiko, der er forbundet med atomkraft-anvendelsen, specielt for opbevaring af affald. Men der kan på den anden side peges på stor risiko bl.a. for forurening ved anvendelsen af de traditionelle energiformer. Specielt ønsker CD at fremhæve, at det forekommer besynderligt, at Danmark skulle lægge mere vægt på denne risiko end de fleste andre lande, herunder lande, hvor man har anvendt atomkraft i mange år.

CD vil specielt modsætte sig, at man benytter sparebe-
stræbelserne på energiområdet til at lægge unødige hin-
dringer i vejen for privatbilkørslen. Det bør erindres,
at kun ca. 15% af landets samlede olieforbrug medgår her-

til. Det er formentlig samme andel, som kan beregnes at medgå til spild ved husopvarmning.

Centrum-Demokraterne afviser al tale om "nulvækst" som fantasteri. Ved nøgtern iagttagelse af forholdene i u-landene vil enhver blive nødt til at erkende, at de udviklede landes befolkninger mange år endnu må øge de produktive anstrengelser, om millioner af mennesker skal befries fra sult, sygdom og fattigdom. Disse katastrofale forhold ændres ikke ved blot "at fordele bedre". Kun stigende produktion kan varigt råde bod på den utålelige situation.

Centrum-Demokraterne ønsker

forurenings-bekæmpelse, men uden hysteri.

Det er almindelig erkendt, at forurening af luften og vandet har været en alvorlig trusel mod sundhed og trivsel. Centrum-Demokraterne vil støtte alle rimelige bestræbelser, som stiller mod at skabe bedre miljø og levevilkår.

Men CD advarer mod, at det føres hetz eller hysteriske forureningskampagner. Specielt advares mod det politiske misbrug af forureningskampagner. Der er grund til at notere, at kommuner og private i årevis har bestræbt sig på at fremme anlæg af rensningsanlæg m.v. Der er også grund til at advare imod, at dansk erhvervslivs konkurrenceevne forringes overfor virksomheder i udlandet ved at påbyde skarpere forureningsregler end i andre lande. Danmark bør aktivt støtte de fælles bestræbelser i EF for at koordinere forurenings-bekæmpelsen i de enkelte industrilande.

CD vil støtte den linie, der kommer til udtryk i den nye miljølovgivning. Der bør for fremtiden især sigtes imod at hindre spredning af ikke nedbrydelige kemiske forbindelser i naturen.

Med hensyn til nedbrydeligt affald (organisk affald) og næringssalte i spildevand m.m. bør bestræbelserne sigte imod helhedsløsninger, således at der på landsplan og amtsplan træffes beslutning om, hvilke dele af den danske natur, man skal bevare. Man må udvælge og sikre de mest bevaringsværdige landområder og vandløb og sikre dem mod ødelæggende forandringer, uden at landet herved skal bringes tilbage til naturtilstanden.

Centrum-Demokraterne mener, at

u-landshjælp skal først udrydde sulten.

Centrum-Demokraterne finder ikke, at Danmarks ydelser til u-landene er for stor. Partiet vil i folketinget stemme for beløb, som svarer til, hvad andre lande yder. CD hilser med tilfredshed, at u-landsarbejdet i stigende grad finder sted gennem EFs organer. Handelspolitisk er der truffet den række aftaler af største betydning for den fremtidige udvikling, især i de afrikanske stater.

Men Centrum-Demokraterne er skeptisk overfor, at de danske ydelser spredes over så mange områder, at man må frygte, at virkningen bliver for beskednen. Centrum-Demokraterne vil finde det rigtigt, om hjælpen fra Danmark i stigende grad koncentrerer sig om at hindre sult.

Det synes ikke rimeligt at bruge de sparsomme midler på kulturpolitiske eksperimenter af tvivlsom værdi, så længe man må fastslå, at fødevarer-situationen forringes år for år. CD mener, at Danmark skulle have mulighed for at præstere en særlig indsats netop på fødevarerområdet. Dansk landbrugs ledere har så ofte før vist stor opfindsomhed, når det gjaldt at indpasse virksomheden i nye forbrugssituationer. Det skulle synes nærliggende for dansk landbrug og fødevarerindustri at søge iværksat en omfattende produktion af fødemidler i koncentreret form, madtærninger af kød og fisk o.l., således at mælkepulver ikke bliver det eneste produkt, der kan sættes ind i kampen mod hungersnøden.

Centrum-Demokraterne tror på, at den danske befolkning ville være rede til at ofre en større andel af nationalproduktet end idag, såfremt den turde stole på, at der kunne gøres en virkningsfuld indsats mod sulten i u-landene.

Centrum-Demokraterne siger, at

pressefrihed må følges af presse-ansvar.

Centrum-Demokraterne beklager, at danske aviser og ugeblade i stigende grad præges af sensations- og skandalejournalistik. Denne udvikling må få konsekvenser for den lovgivning, der fastlægger pressens vilkår.

Ingen ønsker at begrænse pressens adgang til at informere og oplyse landets borgere. Denne virksomhed er et uundværligt led i den frie meningsdannelse, som er grundlaget for vælgernes stillingtagen til politiske holdninger og politiske partier. Men pressens folk må pålægges et særligt ansvar, fordi de ved deres virksomhed kan fremkalde overordentlig alvorlige følger for private borgere.

Centrum-Demokraterne ønsker en lettere adgang for private borgere til at sagsøge redaktører, som krænker privatlivets fred eller skader private borgeres økonomiske interesser. Herudover ønsker partiet skærpet de straffebestemmelser for forseelser af den art.

Der bør tillige gives en øget adgang til at kræve berigtigelse. Bl.a. bør politikere have adgang til at få optaget redegørelser for deres synspunkter, når de udsættes for forvrængede eller forfalskede gengivelser af udtalelser eller synspunkter.

Centrum-Demokraterne siger

nej til folkeafstemning.

CD advarer imod, at man gennem såkaldt "demokrativering" svækker det parlamentarisk, demokratiske system, som er bygget op over mere end 125 år.

CD vil fastholde demokratiets grundide:

folket skal frit kunne vælge sine ledere.

Denne ide forfuskes, om man vil "gå videre ad demokratiets vej" og lade vælgerne deltage i beslutningsprocesser, som netop de valgte repræsentanter har pligt og ret til at udføre.

Vor tid har oplevet talrige forsøg på i "nærdemokratiet"s navn at fratage de lovligt valgte repræsentanter deres indflydelse. Og dermed fratage de vælgere, der har valgt dem, enhver indflydelse. I stedet sætter små aktivist-grupper sig i besiddelse af magten, og det gør de så meget lettere, som det store flertal i befolkningen ikke føler lyst eller deltage i møder og valg, når det gælder forskellige "nærdemokratiske" institutioner.

Selve parti-apparaterne er præget af denne anti-demokratiske tendens. Mange valg til politiske tillidsposter af afgørende betydning foretages med 37 stemmer mod 36 - hvor der er tale om en medlemskare bagved på flere tusinde. De er bare passive tilskuere til det "nærdemokratiske" spil.

Centrum-Demokraterne har i opbygningen af partiorganisationen undgået denne afsvækkelse af de repræsentative demokrati. Centrum-Demokraternes folketingsgruppe er kun ansvarlig overfor vælgerne. Partiets medlemmer bestemmer, hvem der skal opstilles, men vælgerne bestemmer, hvem der skal vælges. Derfor er de valgte alene ansvarlig overfor vælgerne.

Centrum-Demokraterne har ved flere lejligheder, f.eks. med hensyn til atomkraft-spørgsmålet, frarådet folkeafstemning.

Det synes fuldstændig meningsløst, at man først lader vælgerne kåre nogle ledere, som de finder særligt egnet til at styre landet. Derefter, når der opstår særlig vanskelige eller omdiskuterede problemer, fratager man de valgte og ansvarlige ledere retten til at styre, men lader menigmand om at klare vanskelighederne. Ars erfaring tyder på, at man kommer til at opleve folkestemning, ikke folkeafstemning. Derfor går CD imod, at der lægges andre spørgsmål ud til afgørelse hos vælgerne end de i grundloven opregnede.

**Centrum Demokraterne
Christiansborg
1218 Kbh. K.
Tlf. (01) 11 66 00 lo.477.**